

Arrest

nr. 104 324 van 3 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012 waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 december 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2 Op 2 september 2011 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in om, in de hoedanigheid van werknemer, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3 Op 19 december 2011 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4 Op 5 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd op 25 oktober 2012 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: D(...) K(...), Nationaliteit : Litouwen, Geboorteplaats: Panevėžis R.Sav.,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 20/12/10. Nadien diende zij een nieuwe aanvraag in als werknemer op 2/9/11 , en verkreeg de E-kaart op 19/12/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 28/6/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een OCMW-attest (leefloon ontvangen tss 2/2/12 en 8/7/12), bewijs van gevolgde vdb-opleiding (12/3 - 16/5), tewerkstellingsattest van interim-arbeid in 2011 en een arbeidscontract van onbepaalde duur (sinds 9/7/12).

Betrokkene wordt sinds 9/7/12 tewerkgesteld door het OCMW van Brugge onder artikel 60 van de OCMW-wet. Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen.

Deze aanwerving geniet een maandelijkse subsidie van 1.047,48 euro (bedrag op 1/2/12) van de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is inderdaad gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. Betrokkene valt dus de facto ten laste van het sociaal bijstandstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling is een sociale tewerkstelling voor mensen die niet terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Dat betrokkene wordt tewerkgesteld onder artikel 60 van de OCMW-wet is met andere woorden een impliciete erkenning dat hij/zij geen geloofwaardige reële kans maakt op een volwaardige tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt.

Ondanks dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan zij het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 niet behouden vanwege de aard van de tewerkstelling. Dit type tewerkstelling overstijgt het toepassingsgebied van het 'vrij verkeer' zoals opgenomen in de EU-richtlijn 2004/38 en kan daarom geen aanleiding vormen voor het erkennen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft de Raad tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt toe:

“11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. In hoofdorde: verzoekende partij werkt -

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 40, §4, 1 ° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Dus volgens artikel 42bis §1 zou er kunnen een einde gesteld worden aan het verblijf als aan de voorwaarden in artikel 40, §4 niet meer voldaan worden.

Artikel 40, §4 luidt immers als volgt: .

(...)

In casu vormt verzoekende partij geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel in de zin van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

In casu voldoet verzoekende partij aan het eerste lid van artikel 40 §4. Verzoekende partij werkt! Dat is immers de hoofdvoorwaarde om te verblijven in het Rijk - conform artikel 40 § 4, 1 °-. Zij heeft namelijk een contract van onbepaalde duur (Cf. Stuk 3).

Dat haar werk via subsidies van de federale overheid betaald wordt, doet immers niks af aan het gegeven dat verzoekende partij als Unieburger tewerkgesteld is in België.

Verzoekende partij stelt zich dan ook op hét standpunt dat het niet aan verwerende partij toekomt om te beginnen analyseren hoe dit werk precies gefinancierd wordt. Mocht dit immers het geval zijn, dan zou geen enkele job waar de federale overheid financieel in tussenkomt in aanmerking kunnen worden genomen bij het toekennen van verblijfsrecht. Verzoekende partij verwijst hierbij onder meer naar de ‘dienstencheques-jobs’, de bedrijven die tewerkstellingspremies ontvangen,...

In de redenering van verwerende partij zouden deze jobs evenmin in aanmerking mogen worden genomen. Dergelijke redenering vindt geen steun in de wet en heeft bovendien - indien ze consequent zou worden toegepast - zo’n verstrekende gevolgen, dat de wetgever dit onmogelijk kan bedoeld hebben.

11.1.4. Subsidiair: verzoekende partij voldoet aan artikel 42bis, §2, 3° Vreemdelingenwet -

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 42bis §1 en §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Bovendien vermeldt artikel 60 § 7 van de OCMW-wet het volgende:

(...)

Verzoekende partij deed interim-arbeid in 2011. Dit wordt door de verwerende partij erkend. Het interim-werk van verzoekende partij heeft niks te zien met artikel 60 OCMW-wet. Als Uw Raad wel degelijk zou menen dat de tewerkstelling van verzoekende partij conform artikel 60 OCMW-wet, onder artikel 42bis, §1 valt, dan nog kan niet worden ontkent dat artikel 42 bis, §2, 3° van toepassing is op verzoekende partij.

Artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Zelfs indien Uw Raad dus van mening zou zijn dat de tewerkstelling van verzoekende partij niet voldoende zou zijn, dan nog heeft verzoekende partij het bewijs geleverd dat zij nog steeds bezig is in functie van haar werk, namelijk het bevorderen van haar werkervaring. Verzoekende partij levert dus sowieso een bewijs van werkbereidheid en valt nog steeds onder artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij levert immers nog steeds bewijs van werk en toont aan dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld, aangezien zij haar werkervaringen aan het bevorderen is.

Verzoekende partij zou dus hoe dan ook volgens artikel 42bis §2, 3° haar statuut van werknemer voor ten minste zes maanden moeten kunnen behouden.

Dus zolang verzoekende partij werkt en voldoende bestaansmiddelen heeft is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven. Het feit dat verzoekende partij haar verloning verkrijgt via subsidies, is geenszins een argument om te stellen dat zij ten laste zou zijn van het sociaal bijstandstelsel.

11.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 40, §4, 1° en artikel 42bis §1 en §2, 3° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden worden in de thans bestreden beslissing.”

In casu dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40, §4, 1° en 42bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De *in casu* relevante bepaling van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij schrijven van 28 juni 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen”*.

De verzoekster maakt, in antwoord op dit schrijven, de volgende stukken over:

- een attest van het OCMW Brugge, dd. 20 augustus 2012, waaruit blijkt dat de verzoekster tussen 2 februari 2012 en 1 juli 2012 een leefloon ontvangen heeft
- tewerkstellingsattesten van interim-arbeid, verricht in 2011
- een arbeidsovereenkomst bij het OCMW Brugge in uitvoering van artikel 60, §7 van de OCMW-wet. Het gaat om een overeenkomst van onbepaalde duur met aanvang op 9 juli 2012.

Op grond van de voorgelegde stukken stelt de verweerder vast dat de verzoekster *“het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet niet (kan) behouden vanwege de aard van de tewerkstelling”*. De verweerder besluit tot de beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt dat zij voldoet aan de bepaling van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet daar zij over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur beschikt en bijgevolg voldoet aan de in het artikel gestelde voorwaarde om te verblijven in het Rijk.

Vooreerst merkt de Raad op dat het begrip “*werknemer*” niet nader wordt toegelicht in de vreemdelingenwet. De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet vormen echter de omzetting van richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van verkeer en vrij verblijf op het grondgebied van de lidstaten van voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Aldus is er nood aan een richtlijn- en verdragsconforme interpretatie van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en dient gerefereerd te worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om te kunnen bepalen wie als werknemer in aanmerking komt.

Volgens de gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie dient het begrip “*werknemer*” ruim te worden uitgelegd. Volgens het arrest Lawrie-Blum van 3 juli 1986 (zaak 66/85) moet bij de omschrijving van het begrip worden uitgegaan van objectieve criteria die, gelet op de rechten en plichten van de betrokkenen kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding. Het hoofdkenmerk van deze verhouding is dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een beloning ontvangt.

Uit het arrest Levin van 23 maart 1982 (zaak 53/81) volgt bovendien dat het vrij verkeer van werknemers enkel geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid. *In casu* blijkt dat een persoon die tewerkgesteld is onder artikel 60 van de OCMW-wet prestaties levert in het kader van een ondergeschiktheidsverhouding en als tegenprestatie hiervoor een beloning ontvangt. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dus aanwezig.

In het arrest Betray van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald.

In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopnemings van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hun mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Het Hof besloot dat *“een onderdaan van een Lidstaat, die in een andere Lidstaat tewerk is gesteld in het kader van een regeling als (...) , waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopnemings van de betrokkene in het arbeidsproces, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht.”*

In casu betwist de verzoekster niet dat zij, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 van de wet op het OCMW. Artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) bepaalt als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of intercommunales met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in hoofdstuk XII van deze wet, een openbaar

ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet."

Hieruit blijkt dat tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet (hierna: de artikel 60-tewerkstelling) in wezen een vorm van maatschappelijke dienstverlening is waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever.

Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor de verzoekster *in casu* ook niet als werknemer kan worden beschouwd. De verwerende partij kon derhalve terecht beslissen dat de verzoekster omwille van de aard van haar tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden.

De Raad volgt de verzoekster waar deze stelt dat niet kan worden afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer doordat de beloning betaald wordt uit overheidssubsidies. De Raad merkt evenwel op dat verzoeksters verblijfsrecht niet beëindigd werd omwille van de maandelijkse subsidies die zij geniet, zoals de verzoekster in haar verzoekschrift doet uitschijnen. De motieven van de bestreden beslissing steunen op de aard van de tewerkstelling en niet op de aard van de verloning.

Ter terechtzitting betoogt verzoeksters raadsvrouw nog dat de verweerder een voorwaarde toevoegt aan artikel 60 van de OCMW-wet door te oordelen dat de verzoekster omwille van haar artikel 60-tewerkstelling niet als werknemer kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat de verweerder met deze beoordeling, niet meer doet dan een interpretatie geven aan het begrip "werknemer" die conform is aan de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Er is dan ook geen sprake van een toevoeging van een wettelijke voorwaarde aan artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster aanvoert dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geenszins op die wijze motiveert en dat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet dit ook niet vereist. Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet voorziet immers dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nu blijkt dat de verzoekster op 19 december 2011 een verklaring van inschrijving bekwaam als werknemer, bevindt zij zich niet in de situatie waarin deze beëindigingsgrond "*onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel*" vervat in artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet toepassing vindt. De vaststelling dat de verzoekster niet langer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, volstaat dan ook.

Vervolgens betoogt de verzoekster dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet aangezien zij in 2011 interim-arbeid verricht heeft. Ze is van mening dat zij het werknemersstatuut zes maanden moet behouden.

Artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden"

Uit het administratief dossier blijkt echter dat het laatste interim-contract dat door de verzoekster gevoegd werd, dateert van 9 december 2011. Als men er al zou kunnen van uitgaan dat de verzoekster

onvrijwillig werkloos geworden is - wat zij *in casu* niet aantoont - dan zou de termijn van zes maanden gedurende dewelke zij het statuut van werknemer zou behouden reeds verstreken zijn op 9 juni 2012. De bestreden beslissing is genomen op 5 september 2012, ruimschoots na het verstrijken van de voormelde termijn.

De verzoekster kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat zij onder de toepassing valt van de uitzonderingsbepaling in artikel 42*bis*, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

2.1.1.4 De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd niet aangetoond.

Een schending van de artikelen 40, §4, 1° en 42*bis* van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni 2013 door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE